

pijnen. De verkiezingskoorts kan nog hoog opslaan. De Filippijnen blijven het land van „Morgen Revolutie, Boterhammen Meebrengen a.u.b.”.

Dat het maandag verkiezingen zijn zullen de Filippino's alleszins geweten hebben. Elk paaltje, elke muur, tot de palmbomen toe zijn hier met verkiezingsposters bekleed. Je kan er hier in Manila gewoonweg niet naast kijken. De bushaltes, de bruggen over de bevuilde rivieren, de kleine straatwinkeltjes, zelfs de politiewachttorens aan de kruispunten, alles hangt volgeplakt.

De typisch Filippijnse Jeepneys toeren rond met luidsprekers, vrachtwagens met posters op de zijruiten. Alles kan en alles mag. In de sloppenwijken verbinden papieren vlaggetjes de krotwoningen. Alleen de straten zijn dezelfde gebleven, bezaaid met vuilnis, vol putten en builen, de bedelaars, de stervende mensen. Maar nu is het feest, een feest op zijn

Filippijns.

Muze van Manila

In dit scenario speelt Imelda Marcos mee. Zij trok één van haar zeshonderd paar stoute schoenen aan en doet een gooi naar het presidentschap. Imelda Marcos hoopt op die manier in het voetspoor te treden van haar overleden echtgenoot — ex-president en dictator — Ferdinand Marcos. Met fervente overgave werpt ze zich in de strijd.

Haar verhaal is bekend. De weduwe van Ferdinand Marcos zag het levenslicht op 2 juli 1930. Tijdens de tweede wereldoorlog nam ze deel aan de miss-verkiezingen in Manila, om... slechts tweede te eindigen. Er rotsvast van overtuigd dat er gefraudeerd was, stormde ze het kantoor van toenmalig burgemeester Arsenio Lacson binnen. Die was zodanig onder de indruk van haar pleidooi dat hij Imelda prompt tot Muze van Manila benoemde.

Op 24-jarige leeftijd botste ze op de elf jaar oudere Ferdinand Marcos. Op 1 mei 1954, amper elf dagen na hun ontmoeting, trouwde het paar. Van dan af ging haar politieke carrière gestaag de hoogte in, tot Imelda „First Lady of The Philippines” werd. In 1972 bracht ze het door toedoen van haar echtgenoot tot gouverneur van Manila. Zes jaar later was ze een vaste waarde in het Nationaal Congres, maar dan wel ten koste van de later vermoorde Benigno Aquino, echtgenoot van de huidig optredende president Corazon Aquino.

Nu is ze terug. Na jarenlange verbanning gooit ze zich in de verkiezingsstrijd. Met een lachen en een traan bespeelt ze haar supporters. Een geëmotioneerde snik om hun gevoelens te beroeren, een lachen om hen een bemoedigende toekomst voor te schilderen. Op een paar van haar plaatselijke meetings zong ze zelfs voor haar fans.

Haar partij heet Nieuwe Sa-

menleving Beweging, wat gezien haar verleden en huidige leeftijd (62) een beetje raar klinkt. Wat er ook van zij, de opiniepeilingen en de politieke commentatoren geven Imelda weinig kans om deze verkiezingen te winnen.

De voorspellingen omtrent de verkiezingsuitslag swingen hier trouwens de pan uit in alle dagbladen. De manoeuvres om via de pers het publiek te beïnvloeden ook. De keuze is dan ook ruim: liefst negen kandidaten dingen naar de gunst van de kiezer.

De jongste kandidaat (46) is ook een vrouw. Ze heet Miriam Defensor Santiago. Zij is meteen ook de opvallendste. Als een werveldwind raast ze door het Filippijnse politieke bestel. In haar curriculum vitae vind je een rechtenstudie, een carrière op de Filippijnse ambassade in Washington en het Hoge Commissariaat voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties in

Genève.

Verder was ze rechter in Quezon-city en secretaris van de immigratiedienst onder het bewind van Aquino (1988). In de functie van Landbouwminister probeerde ze de landbouwhervormingen op de Filippijnen door te drukken, maar ze faalde daarin. Ze voerde in het verleden vooral strijd tegen de corruptie en staat bekend om haar scherpe tong.

Voorbeelden genoeg: een parlementariër die haar verweet slechts een schijn campagne tegen corruptie te voeren, adviseerde ze zijn vingers in het stopcontact te steken, na hem eerst te hebben uitgedaagd tot een vuistgevecht.

Een ander parlamentslid schold ze uit voor „zwammentronie”. Uitdager is ze dus alvast wel. Maar gisteren reed ze met een brede „smile” in haar open auto door de stad om flink handjes te schudden.